

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

LEDEN 2015

č. 1

ROK ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA

Vážení a milí, právě jsme obdrželi vzácný dar – nový rok. Je to pro nás další příležitost, jak se přiblížit k Bohu a skrze Boží milost i k sobě navzájem. Svatý otec, papež František vyhlásil Rok zasvěceného života, který začal 30. 11. tohoto roku o první adventní neděli, a skončí 2. 2. 2016 na svátek Uvedení Páně do chrámu. Ve svém poselství kromě jiného poukazuje na 3 cíle: 1. – dívat se na minulost s vděčností, 2. – prožívat přítomnost se zápalem (zaníceností), 3. – objímat budoucnost s nadějí.

2015

**ROK
ZASVĚCENÉHO
ŽIVOTA**

V části nazvané Horizonty Roku zasvěceného života se papež obrací na všechny křesťany. „Rok Zasvěceného života se netýká jenom zasvěcených osob, ale celé Církve. Obracím se na celý křesťanský lid, aby si byl stále více vědom daru, jakým je přítomnost tolika

zasvěcených žen a mužů, dědice velkých světců, kteří tvořili historii křesťanství. Čím by byla Církev bez sv. Benedikta a sv. Bazila, bez sv. Augustina a sv. Bernarda, bez sv. Františka a sv. Dominika, bez sv. Ignáce z Loyoly a sv. Terézie z Avily, bez sv. Anděly Merici a sv. Vincenta z Pauly?

Mohli bychom udělat nekonečný seznam až po sv. Jana Boska, bl. Terezii z Kalkaty. Bl. Pavel VI. řekl: – Bez toho konkrétního znamení by existovalo riziko, že láska, která oživuje celou Církev, ochladne, spásonosný paradox evangelia se otupí, „sůl víry se rozředí ve světě, který se ocitl v období sekularizace.“

Zvu tedy všechna křesťanská společenství, aby Rok zasvěceného života prožívali v první řadě tak, že budou za něj děkovat Bohu a vděčně vzpomínat na přijaté dary, které i nyní přijímáme prostřednictvím svatých zakladatelů a zakladatelek, a děkovali i za věrnost tolika zasvěcených svému charismatu. Zvu vás všechny, abyste se semkli kolem zasvěcených osob a spolu s nimi se radovali, sdíleli jejich těžkosti, spolupracovali s

nimi, nakolik je to možné, v konání jejich služby a díla, která pak náleží celé Církvi. Projevujte jim lásku a srdečnost celého křesťanského lidu.

Velebím Pána za šťastnou shodu Roku zasvěceného života se Synodou o rodině. Rodina a zasvěcený život jsou povolání, které přinášející bohatství a milost pro všechny, jsou prostorem humanizace při budování životodárných

vztahů, místem evangelizace. Je možné si navzájem pomáhat.“

Jsou to slova k zamyšlení. A také slova, která můžeme uvést do konkrétního každodenního života. Ať nám Duch Svátý a Matka Boží v tomto úkolu pomáhají...

P.Q.

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Co mám z toho, že věřím v Boha?

Z mladších let svého působení vzpomínám na jeden pěkný příběh. Udál se v Německu, v Porúří někdy kolem r. 1925. Bylo tam velké shromáždění. Nějaký učenec tam celé dvě hodiny dokazoval, že Bůh neexistuje. Předložil veškerou svou moudrost. Sál byl plný lidí. Nad nimi se vznášel mrak tabákového kouře. Mnozí nešetřili chválou a nadšením: „Bravo! Když není Bůh, můžeme si dělat, co chceme!“ Když řečník po dvou hodinách skončil, vstal předseda shromáždění a řekl: „Teď bude diskuse. Kdo chce něco říci, ať se přihlásí!“ Ovšem nikdo neměl odvahu. Každý si myslel: „Takovému učenému muži sotva mohu odporovat.“

Jistě tam byli mnozí, kteří s jeho výkladem nesouhlasili, ale kdo by měl odvahu vystoupit na podium, když dobře tisíc přítomných řečníkovi přitakávalo! A přece - vzadu na sebe upozorňovala nějaká stará babička, taková pravá východopruská babička s černým čepečkem, jakých je v Porúří mnoho. Když se hlásila, předsedající se zeptal: „Babičko, chcete něco povědět?“ „Ano, chtěla bych něco říci,“ odpověděla babička. „Pak

ale musíte přijít sem dopředu!“ „Ano, ano, vždyť už jdu,“ řekla babička. Stačná žena!

Babička přišla dopředu na podium, postavila se za řečnický pult a začala: „Pane řečníku, mluvil jste dvě hodiny o své nevěře. Dovolte mi, abych hovořila pět minut o své víře. Ráda bych vám řekla, co pro mne udělal můj Pán, můj nebeský Otec. Když jsem byla mladá, stalo se mému muži na dole neštěstí. Přinesli mi ho domů mrtvého. Zůstala jsem s třemi malými dětmi sama. Tenkrát bylo sociální zabezpečení velice skrovné. Když jsem stála nad manželovou mrtvolou, byla jsem úplně zoufalá. A přece - Bůh mne začal tak těšit, jak to nikdo z lidí nedovedl. To co mi říkali lidé, byly jen prázdné řeči. Ale On, živý Bůh mne potěšil. Řekla jsem mu: „Pane, teď musíš být otcem mých dětí ty.“ Často jsem večer nevěděla, kde vezmu peníze, abych příštího dne nasýtila děti. Tehdy jsem opět řekla Spasiteli: „Pane, ty přece víš, jak jsem na tom bídně. Pomoz mi!“

A pak se ta stará paní obrátila k řečníkovi a řekla: „On mne nikdy nezklamal a neopustil. Měli jsme mnoho

těžkostí, ale nikdy nás nenechal v tísní. Bůh učinil ještě daleko víc: poslal svého Syna, Pána Ježíše Krista. Ten za mne zemřel a vstal z mrtvých a v jeho oběti jsem našla očistění od všech mých hříchů. Teď jsem už stará. Brzo umřu. A přece - On mi dal jistou naději věčného života. Až zavřu oči, procitnu v nebi, poněvadž patřím Ježíši. Toto všechno On pro mne učinil. A teď se vás ptám, pane řečníku: Co pro vás udělala vaše nevěra?“

Tu se řečník postavil, poklepal ba-
bičce na rameno a řekl: „Ach, takové
staré ženě přece nechceme víru brát. Pro
staré lidi je víra docela dobrá.“

Tu jste měli stařenku vidět! Ener-
gicky to odmítla a řekla: „Ne, ne! Tak si
na mě nepřijďte! Položila jsem otázku a
chci slyšet vaši odpověď! Řekla jsem
vám, co pro mne učinil můj Pán. Teď
povězte vy, co pro vás učinila vaše nevě-
ra!“ Řečník upadl do rozpaků. Ta stařen-
ka byla moudrá žena... dovedla bez bázně
vyznat svoji víru.

*Z knihy: Wilhelm Busch, „Život bez
všedních dnů.“*

*Wilhelm Busch (1897 -1966) byl
německý pastor, kazatel a spisovatel.*

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

FRANTIŠEK Z ASSISI

*V kostele sv. Jana Kř. nad vchodem
do sakristie visí obraz sv. Františka
v Porcinkule. Přiblížíme si zde vznik a
název slavnosti **PORCINKULE**.*

Za panování římského císaře
Bedřicha II. (1215 – 1250) byl
žalostný pohled na hospodářský a společ-
enský život v Itálii. Jednotlivé italské
rody mezi sebou válčily a jejich předsta-
vitelé krutě zacházeli se svými podda-
nými. Důsledkem toho došlo k všeobecné-
mu úpadku života.

V té době žil ve městě Assisi v pro-
vincii Umbrie obchodník francouzského
původu Petr Bernardote. Jeho manželkou
byla Dominika z rodu Piků. Tato rodina
vedla čilé obchodní styky zejména s
Francií. V roce 1182 se Petru Bernardo-
tovi, právě když byl na obchodní cestě
ve Francii, narodil syn. Dostal jméno
Jan. Avšak pro dlouhodobé rodinné sty-

ky s Francií byl často přezdíván „malým
Francouzem“, až mu zůstalo jméno Fran-
tík - František.

Po otci se měl stát kupcem. O ob-
chodování však neprojevoval žádný zá-
jem. Kromě znalosti latiny nedosáhl ani
jiného zvláštního vzdělání. Od otce do-
stával peníze, a tak si mohl
dovolit vést rozmařilý ži-
vot. Byl veselý a podnikal
různá dobro-
družství. Ve
20 letech jej
však postihla
vážná nemoc,
která také
změnila styl
jeho života.

Zamýšlel se nad tím, co doposud prožil, a minulost se pro něj stala marnivostí. Když se uzdravil, uchýlil se k duchovnímu životu. Později se dokonce rozloučil se světem a odešel na odlehlé místo, kde poustevničil. Když se to dozvěděl jeho otec Bernadote, tak zuřil. František začal žebrať a sbírat peníze na opravu kostela sv. Petra u Assisi. Později se mu podařilo opravit i nedaleko Assisi stojící prastarý kostelík Panny Marie s Anděly, který s malým pozemkem náležel k benediktinskému klášteru. U něho založil poustevnu, oblékl si nejchudší šat a žil zde jako poustevník. Ačkoliv ještě nebyl knězem, kázal lidu, který se u něho hojně shromažďoval.

Rychle získával další bratry a v roce 1210 založil řeholi o 23 kapitolách. Jejich hlavním bodem byla naprostá chudoba. František sám byl první, kdo rozdával veškerý svůj majetek chudým lidem. Příslušníci řehole se zpočátku nazývali „menší bratři“. Až později, když byla existence řehole po dlouhém jednání schválena, se nazývali „františkáni“. Když se bratrstvo rozrostlo, přestala malá poustevna na Rivotortu vyhovovat. Po jednáních František získal pro řeholi jako dar malý kostelík Panny Marie s Anděly a sousední dům. Pojmenoval jej Porciunkule. Jméno je původně vytvořeno z

latinského slova portio, které ve zdrobnělině zní „Porciunkule“. Postupem času název zlidověl jako „Porcinkule“. Slovo „Porciunkule“ vyjadřuje nejmenší částku. To nejnnutnější, co františkáni ke svému životu v naprosté chudobě potřebovali. Kostel Panny Marie s Anděly se stal mateřským klášterem františkánů. Byl vysvěcen 2. srpna 1223. Toto místo ještě dodnes přitahuje zástupy poutníků z celého světa.

Svatým Františkem založená řehole se rychle rozšířila po celém světě a záhy přišla i k nám do Čech. Členové řádu každoročně připomínali posvěcení kostelíku Porciunkule vždy 2. srpna a později i 1. srpna. V tyto dny se také ke kostelíku konala pouť (putování věřících), kde bylo možné získat plnomocné odpustky. První pouť se konala právě v den vysvěcení, tj. 2. srpna 1223. Tato zpočátku zcela interní událost se během doby změnila ve slavnou pouť, která se dodnes udržuje na celém světě ve všech františkánských kostelích. V Hostinném se první františkánská pouť „Porciunkule“ konala v roce dostavby františkánského kláštera, to je v roce 1684.

Převzato z porciunkule.cz

CHARITA

Tříkrálová sbírka 2015

Od 1. do 14. ledna 2015 se v mnoha obcích a městech na znojemském okrese koná další ročník **Tříkrálové sbírky**. Do Tříkrálové sbírky se po celém našem okrese zapojuje přes 1300

koledníků, asistentů a dobrovolníků. „Nesmírně si vážím všech, kteří se jakkoliv podílí na organizaci a realizaci této celostátní sbírky. Chci poděkovat všem dárcům, koledníkům, asistentům, zno-

jemským skautům, studentům a všem kdo se na pořádání Tříkrálové sbírky podílí. Dále děkuji všem starostům obcí a měst Znojemska, kteří se rozhodli do sbírky zapojit, i všem kněžím a duchovním, kteří se jakkoliv svojí pomocí na sbírce podílejí. Tříkrálová sbírka je nedílnou součástí vánoční tradice a poselství dobré vůle, radosti a solidarity, která umožňuje veřejnosti podílet se účinně na pomoci prostřednictvím Charity. Tato sbírka je spojená s vánoční dobou, kdyby si každý z nás měl uvědomit, že jsou mezi námi lidé, kteří potřebují naši pomoc a sami si pomoci nemohou, lidé kteří jsou vážně nemocní, osoby s tělesným a mentálním postižením, umírající, opuštěné děti aj. Proto otevřete prosím své dveře těmto koledníkům, kteří jsou vyslanci radostné Boží zvěsti, a pomozte svým štědrým darem. Pomoci můžete také prostřednictvím dárcovské SMS ve tvaru: **DMS KOLEDA** na číslo **87 777** (cena jedné DMS je 30,- Kč u všech telefonních operátorů, Charita obdrží z každé DMS částku 28,50 Kč), nebo můžete při-

spět přímo na tříkrálový účet: **66008822/0800** (SS: 6700 a VS: 777). Svůj příspěvek můžete také předat osobně v sídle Oblastní charity Znojmo na Dolní České 1 ve Znojmě. Podporu této sbírky můžete také vyjádřit sledováním Tříkrálového koncertu, který se bude vysílat v přímém přenosu v **neděli 4. ledna 2015 od 18:00 hodin na ČT 1**.

*Mgr. Ludvík Mihola
koordinátor Tříkrálové sbírky*

Tříkrálový koncert

Dne 17. ledna 2015 v 17 h se uskuteční 2. ročník Tříkrálového koncertu jako poděkování koledníkům Tříkrálové sbírky. Koncert se uskuteční v kostele sv. Václava ve Znojmě. Pod taktovkou Jiřího Duroně vystoupí Samuel Bum a jeho hosté. Srdečně zveme!

*Jana Svobodová
vedoucí Ateliéru Samuel*

OBLASTNÍ CHARITA
ZNOJMO

Přejeme všem dárcům, sponzorům, spolupracovníkům a všem, kteří nám jakkoliv pomáhají hodně Božího požehnaní a úspěšný nový rok 2015.

zaměstnanci a klienti Oblastní charity Znojmo

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Marie – spoluvykupitelka a smysl bolesti

Poté, co staříček Simeon požehnal mladým manželům, obrací se na Marii a z vnuknutí Ducha svatého jí vyjevuje utrpení, kterého jednoho dne Dítě pod-

stoupí, meč bolesti, který pronikne její duši: *On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat, pro-*

hlásí o Ježíši a dodává: *I tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.*

„Přijde čas,“ říká svatý Bernard, „kdy Ježíš nebude obětován v Chrámě ani v náručí Simeonově, ale za městem v náručí kříže. Přijde čas, kdy se za něj nebude dávat skromné výkupné, ale kdy sám svou krví vykoupí jiné, protože jej Bůh Otec poslal jako výkupné za svůj lid.“

Utrpení Matky, meč pronikající její duši, představuje budoucí utrpení Syna, jeho pronásledování a smrt, nejistota, kdy přijde ona chvíle, i odpor druhých k milosti vykoupení, který bude příčinou zkázy mnohých. Mariin osud je provázaný s osudem Ježíšovým a s jeho naplněním, s ničím jiným.

Radost z vykoupení a bolest kříže jsou v životech Ježíše a Marie neoddělitelné. Jakoby nám Bůh skrze svá tvoření, která miloval nejvíc na světě, chtěl ukázat, že štěstí není od kříže daleko.

Životy Pána a jeho Matky se tímto znamením kříže vyznačují od počátku. K radosti narození záhy přistupují strádání a starosti. Maria již od těchto prvních okamžiků ví, jaká bolest ji očekává. Až nastane *jeho hodina*, bude - bez jedi-

né výčitky, bez jediného projevu nesouhlasu – přítomna utrpení a smrti svého Syna. Bude trpět jako žádná jiná matka, avšak přijme bolest pokojně, protože zná její vykupitelský smysl. „Tak se také blahoslavená Panna ubírala cestou víry a své spojení se synem udržovala věrně až ke kříži. Tam stála ne bez Božího plánu (srov. Jan 19,25), spolu se svým jednorozeným hluboce trpěla, přidružila se k jeho oběti svou mateřskou duší a láskyplně souhlasila, aby byl zabit obětní dar, který ona zrodila.“

Mariina bolest je zvláštní a osobitá, spojená se hříchem lidí, bolest, která je účastí na Kristově vykupitelském díle. Církev proto Marii označuje jako *Spoluvykupitelku*.

Při pohledu na Marii se učme hodnot a smyslu bolesti a protivenství, které zde na zemi přináší každý život. S ní se naučíme bolest posvěcovat, připojovat ji k bolesti jejího Syna a obětovat ji Otci. Nejvhodnějším okamžikem k obětování všeho, co je v našem životě poněkud náročné, je mše svatá, ve které se setkáváme i s Přesvatou Pannou.

*Z knihy F. Fernandéze-Carjavalá:
Rozmluvy s Bohem*

ROK ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA

„Chtěl jsem vám říci jedno slovo, a tím slovem je radost. Tam, kde jsou zasvěcené osoby, tam je vždy radost!“ Uvedená slova zaznívají v poselství papeže Františka k Roku zasvěceného života. Římský biskup očekává, že tímto postojem budou lidé „schopni probudit svět“.

Začátkem roku 2014 vyhlásil rok 2015 Rokem zasvěceného života. (Rok zasvěceného života začal v celé církvi v neděli **30. listopadu 2014**) V této kapitole se seznámíme s řeholemi jako takovými, které během staletí působily a působí ve Znojmě, ve znojemských farnostech.

Jako první řehole ve Znojmě se uchytili PREMONSTRÁTI kolem roku 1190. V našem zpravodaji o znojemských

premonstrátech první psal Dr. Fila v lednu 2006.

PREMONSTRÁTI

Činnost

Premonstráti, jako všechny „staré“ středověké řády, nejsou úzce vyprofilovanými, co do zaměření a konkrétní náplně své činnosti. Tato konkrétní specializace byla vlastní až pozdějším kongregacím a institutům. Nicméně, jak bylo řečeno, k premonstrátům činnost navenek (aneb prvek apoštolátu) bytostně patří a harmonicky se doplňuje s jejich životem shrnutým pod pojmem *contemplatio*. Tato nespecifikace premonstrátů patří spíš k jejich výhodám. Pro lepší vysvětlení jedno premonstrátské heslo: „*Ad omne bonum opus parati – neboli – Ke každému dobrému dílu připraveni.*“ další upřesnění stylu premonstrátského života, je zde další heslo: „*Contemplata aliis tradere – neboli Prorozjímané předávat druhým.*“ Je to vlastně propojení rozjímaného a činného života. Kdy duchovními zdroji pro premonstráty jsou: Eucharistie (sv. Norbert, zakladatel premonstrátů, učil velké úctě k Eucharistii a je znázorňován s monstrancí), Liturgie (mše svatá i společná liturgická modlitba breviáře), mariánská úcta a kajícnost. A z těchto čtyř zdrojů máme čerpat, abychom pak mohli být připraveni ke službě všem potřebným v Apoštolátu. Takže takové premonstrátské patero: Eucharistie, liturgie, P. Maria, kajícnost a apoštolát.

Žádná apoštolská práce (slučitelná s jejich komunitním a modlitebním životem) není proti premonstrátské spiritualitě a jejich formě života. A tak třeba mů-

žeme premonstráty potkat jako vyučující na školách, pracujících pro Boží království v různých specifických skupinách (zdravotnictví, armáda, kultura, drogově závislí) či zapojených do standardní pastorační práce ve farnostech, kde třeba díky životu a práci v komunitě může každý co nejvíce rozvinout a užít svých osobních darů, vloh a charismat (práce s mládeží, rodinami či seniory, péče o duchovní hudbu).

Stabilita místa

Tato opora premonstrátského života úzce souvisí s jimi prožívaným *communiem* a tím se promítá i do jejich duchovního života a činnosti, čímž jim dává specifickou příchut'. Premonstráti jsou společenstvím – společně žijícím a pracujícím – ale to neznamená, že kdekoli a jakkoli. Jsou společenstvím-rodinou a tam má svůj domov. Tím je pro premonstráty vždy jejich domovský klášter, centrální klášter kanonie. Tam vstupují, tam probíhá jejich formace, k tomu domu, místu a společenství bratří do dané kanonie patřícím si budují svůj vztah, na toto místo skládají své sliby (*obětuji se Bohu a dávám sebe sama kanonii...*) a ať je jejich apoštolská činnost zavede kamkoli, vždy mají v sobě živé vědomí, že doma, u rodiny, v celém kruhu společenství bratří jsou ve svém hlavním klášteře, kam se právě za prožitím a upevněním tohoto společenství pravidelně scházejí.

*Bližší informace na
www.premonstrati.org*

INFORMACE – bude vás zajímat

Biskupové svolávají PRVNÍ NÁRODNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES

Česká biskupská konference se rozhodla v příštím roce uspořádat první Národní eucharistický kongres od vzniku samostatné České republiky. Jednotlivé farnosti a diecéze se na něj budou připravovat šest měsíců, od začátku roku až do červnové Slavnosti Těla a Krve Páně – hlavního dne pro farnosti. Kongres později vyvrcholí celostátním sympoziem v Brně mezi 15. a 17. říjnem 2015.

Hlavním dnem kongresu pro věřící ze všech diecézí ČR bude sobota 17. října 2015.

„*Chceme tímto krokem prohloubit eucharistickou úctu v celé naší zemi. Věřím, že kongres přinese velké oživení víry a lásky k Eucharistii,*“ říká k cíli setkání biskup Jan Vokál, delegát ČBK pro eucharistické kongresy. Pod jeho dohledem se už několik měsíců schází přípravná skupina, v níž zasedají jeden až dva zástupci z každé diecéze. Výkonným vedoucím skupiny je P. Pavel Dokládál z Českomoravské Fatimy Koclířov.

Eucharistické kongresy se v Církvi konají na různých úrovních – diecézní, národní či celosvětové – od druhé poloviny 19. století. Jejich hlavním tématem je Eucharistie, tedy Tělo a Krev Páně v Nejsvětější svátosti, jsou hlavním projevem úcty k ní mimo Mši svatou.

Vždy s odstupem několika let se věřící z mnoha zemí světa scházejí na Mezinárodním eucharistickém kongresu. Ten poslední, v pořadí padesátý byl v roce 2012 v Dublinu. Příští se uskuteční v roce 2016 na Filipínách.

Podrobnosti k národnímu kongresu budeme průběžně zveřejňovat. 1x měsíčně bude v Katolickém týdeníku vycházet 1 strana aktualizace k danému tématu.

Pro měsíc leden je hlavním tématem katecheze NEK 2015 *Eucharistie a jednota*. Pracovní katechetické materiály pro nás připravila Diecéze plzeňská.

(Podle P. Suchomela upravil IJK)

KURZ VEDOUCÍ FARNÍHO SPOLEČENSTVÍ SENIORŮ VE ZNOJMĚ

Biskupství brněnské a spolek Spokojený senior – KLAS z.s. v rámci stálé pastorační nabídky **vzdělávání pro práci se seniory ve farnosti**, nabízí další běh kurzu v děkanátech: VEDOUCÍ FARNÍHO SPOLEČENSTVÍ SENIORŮ

Termín konání: 12.–16. 1. a 4.–5. 2. 2015

Místo konání: sál dominikánského kláštera Znojmo, Dolní Česká 1

Čas konání (*Včetně přestávek na kávu a přestávky na oběd.*):

1. část v lednu pondělí – pátek, 9.00–14.45 hod., 30 vyučovacích hodin

2. část v únoru středa – čtvrtek, 9.00–14.45 hod., 12 vyučovacích hodin

Cena: 1 000Kč / 1 farnost / 2 osoby (uhradí farnost – *Doporučujeme, aby jedna farnost vyslala nejméně 2 budoucí animátory z důvodů následné zastupitelnosti ve farnosti.*)

Kontaktní osoba v Brně: Dana Žižkovská; Spokojený senior – KLAS z. s.,
Josefská 1, 602 00 Brno; Telefonicky: **730 805 857**

Email: dana.zizkovska@spokojenysenior-klas.cz.

Webové stránky: www.spokojenysenior-klas.cz

Matka Vojtěcha Hasmandová: heroické ctnosti potvrzeny

V sobotu 6. prosince 2014 schválil papež František dekret o heroických ctnostech boromejky Vojtěchy Hasmandové. Právě

letos uplynulo sto let od jejího narození.

Matka Vojtěcha Hasmandová, dlouholetá generální představené Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského se narodila 25. března 1914 v Huštěnovicích u Velehradu a zemřela 21. ledna 1988 ve Znojmě-Hradišti v pověsti svatosti. V době komunistické totality byla oporou všem, kteří u ní hledali pomoc a oporu, zvláštní pozornost věnovala kněžím. Brněnský biskup Vojtěch Cikrle se s ní setkával během svého kaplanského působení ve Znojmě: „Vždycky jsme společně slavili třiatvacátého dubna svátek svatého Vojtěcha, a nejen při těchto svátečních setkáních jsem cítil její podporu a blízkost projevovanou knězi, který žil své poslání ve zvláštní době. A

nezažíval jsem to sám. Její blízkost vnímali všichni kněží, kteří tehdy na Znojmsku působili nebo tudy jen projížděli a mohli se s ní setkat. Matka Vojtěcha kolem sebe šířila pokoj a radostnou důvěru i tehdy, když se jednalo o těžké věci. Přijímala vše s vnitřním klidem a provázela nás kněze - ale nejen nás - modlitbou. Vytvářela všem láskyplné zázemí, domov...“

Diecézní část procesu blahořečení Matky Vojtěchy Hasmandové zahájil brněnský biskup Vojtěch Cikrle 26. listopadu 1996 v Brně, v roce 2004 byl proces předán do Říma.

Životopis Matky Vojtěchy Hasmandové a další informace o ní je možné nalézt na

<http://www.boromejky.cz/matkavojtecha>

<http://www.biskupstvi.cz/hasmandova-vojtecha>

Převzato z: <http://www.biskupstvi.cz/n>

EVANGELIZACE - CÍL A METODA PASTORACE

Pojem evangelizace v katolickém pojetí totiž není prostým synonymem slova misie, které bývá také mylně chápáno jako přesvědčování nevěřících a jinověrců, a ne

jako poslání (*missio*). Ani evangelizace tedy není prosté přesvědčování a „lanáření“ těch, kdo k „nám“ nepatří. Jde spíš o souhrnný cíl veškeré pastorační práce – praxe – církve (P. M. Zulehner). Na základě dokumentů, které se evangelizaci věnují (Lumen gentium, Gaudium et spes, Evangelii nuntiandi, dokumenty CELAMu, list francouzských biskupů Pozvat současnou společnost k životu z víry atd.), ji můžeme charakterizovat jako (a) snahu o podporu a rozvoj člověka a společnosti, (b) snahu o změnu hříšných struktur, (c) zvěstování a svědectví víry. Tyto tři obsahové dimenze evangelizace jsou od sebe neoddělitelné a navzájem se podmiňují.

Samotná základní metoda evangelizace byla popsána už v konstituci Gaudium et spes, a je vlastně totožná s metodou této konstituce: „Koncil zamýšlí nejprve posoudit v tomto světle hodnoty, které se dnes nejvíce cení, a napojit je na jejich božský zdroj. Pokud jsou tyto hodnoty plodem nadání daného člověku Bohem, jsou velmi dobré, ale pokaženost lidského srdce je nezdědka odvrací od jejich náležitého zaměření, takže potřebují být očištěny“. (GS 11) Metodou evangelizace je přivádět hodnoty, ke kterým se lidé hlásí, k jejich božskému základu, resp. je očišťovat, jsou-li nějak lidskou slabostí vychýleny ze svého kurzu. Předpokladem pro to je jednak správná identifikace těchto hodnot, jejich poznání v často těžko srozumitelném běhu života dnešního člověka, resp. společnosti, ale také správné pojetí křesťanské víry: „Víra totiž osvěcuje všecko novým světlem a zjevuje Boží úmysl týkající se celkového povolání člověka, a proto vede mysl k řešení plně lidským.“ (GS 11)

M. Opatrný
(Z časopisu UNIVERSUM 1/2009)

CARITAS IN VERITAS

Láska k pravdě – encyklika Benedikta XVI. (dokončení)

76. Časté jsou i tendence chápat problémy spojené s vnitřním životem jen z psychologického hlediska, nebo je dokonce redukovat jen na hledisko neurologické. Naše „já“ začalo být redukováno na „psyché“ a zdraví duše je zaměňováno za emocionální - citovou pohodu.

Toto zjednodušení vychází z hlubokého nepochopení duchovního života: rozvoj národů i jednotlivců závisí rovněž na řešení problémů duchovní povahy. Lidská bytost se rozvíjí tehdy, když její duše poznává sama sebe i pravdy, které do ní vtiskl Bůh, když vstupuje do rozhovoru se sebou samým i

se svým Stvořitelem.

Je-li člověk Bohu vzdálen, pak je neklidný a nemocný. Společenské a psychologické odcizení i mnohé neurozy charakteristické pro společnost blahobytu odkazují také na příčiny duchovního řádu. Nové formy drogového otroctví a ztráta naděje, která postihuje tolik lidí, si žádají nejen sociologické a psychologické, ale i duchovní vysvětlení.

77. Absolutní nárok techniky vede k neschopnosti vnímat to, co nelze vysvětlit pouhou materií. Poznání není jen materiální úkon. Každé naše poznání,

i to nejjednodušší, je vždycky malý zázrak: nelze ho totiž nikdy plně vysvětlit jen s pomocí materiálních nástrojů, které k tomu užíváme. V každé pravdě je víc, než kolik jsme očekávali, v lásce, kterou přijímáme, je vždy něco, co v nás vzbuzuje úžas.

V každém poznání a v každém činu lásky zakouší duše člověka cosi „více“, co se velmi podobá daru, který přijímáme a co technika dát nemůže. Jen tak je možné sledovat všestranný lidský rozvoj: jeho hnací silou je síla lásky v pravdě.

Závěr:

78. Bez Boha člověk neví, kam má jít, ani není schopen pochopit, kdo je. Tváří v tvář obrovským problémům rozvoje národů, které nás odrazují a vedou k malomyslnosti, věřme Pánu Ježíši Kristu: „Beze mne nemůžete dělat nic“ (Jan 15,5) a jeho povzbuzení: „Já jsem s Vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,20). Podporuje nás víra v Boží přítomnost u těch, kdo se sjednocují v Jeho jménu a pracují pro spravedlnost.

Největší silou ve službách rozvoje je křesťanský humanismus, který oživuje lásku, dává se vést pravdou, a obojí přijímá jako trvalý Boží dar. Láska Boží nás vyzývá, abychom opustili to, co je omezené a pomíjející, dává nám odvahu

jednat a neustále hledat dobro pro všechny, třebaže se to neuskuteční hned, a třebaže toho, co se nám podaří, bude vždycky méně než to, po čem toužíme.

79. Rozvoj potřebuje křesťany, kteří si uvědomují, že láska naplněná pravdou, caritas in veritate, není vytvořena námi, ale je nám darována. Rozvoj vyžaduje naši pozornost k duchovnímu životu, důkladné zamyšlení nad tím, jakou máme zkušenost s důvěrou v Boha, s vírou v Boží Prozřetelnost a Milosrdenství, s láskou a odpuštěním, se zřeknutím se sebe sama, s přijetím bližního, se spravedlností a pokojem.

Hlubokou touhou křesťana je, aby celá lidská rodina mohla vzývat Boha“Otče náš“ a prosili ho slovy, která nás naučil sám Ježíš. Aby všichni lidé posvěcovali svůj život podle jeho vůle a měli pak i potřebný každodenní chléb. Aby měli pochopení a byli velkorysí k svým dlužníkům, ať nejsou vystavováni přílišným pokušením a jsou vysvobozeni od zlého.

Kéž nás Panna Maria chrání a svou nebeskou přímluvou vyprosí sílu, naději a radost nezbytnou k tomu, abychom i nadále s oddaností uskutečňovali závazek „všestranného rozvoje celého člověka a celého lidstva“

Zapsal ing. Simek

BÝT JAKO TUŽKA...

Bylo jednou jedno dítě, které si malovalo v pokojíčku pastelkami, vedle něj se posadil dědeček a začal psát dopis. V jednom okamžiku se ho dítě zeptalo: „Dědo, co to děláš? Píšeš zase vyprávění o mně?“ Dědeček přestal psát, usmál se a

vnoučkovi řekl: „Píšu o tobě. Víš, ale důležitější než slova je tužka, kterou používám. Líbilo by se mi, kdyby ses jí podobal, až vyrosteš.“

Vnuk se na tužku zvědavě podíval, ale nic zvláštního na ní neviděl. Zeptal se: „Co je na ní tak výjimečného?“

Dědeček odpověděl: „Záleží na způsobu, jak se na věci díváš. Tužka má pět vlastností, které, pokud si je dokážeš v životě udržet, z tebe udělají člověka žijícího v pokoji se všemi.“

- První vlastnost: Můžeš dělat velké věci, ale nikdy nezapomeň, že existuje ruka, která tvoje kroky řídí. Tu ruku nazýváme Bohem a On tě vždycky provede podle své vůle. Nech se jím vést...

- Druhá vlastnost: Občas musíš přestat psát a použít ořezávátko. Způsobí sice tužce trochu utrpení, ale nakonec bude ostřejší. Musíš být tudíž schopný

vydržet bolest, protože z tebe udělá lepšího člověka.

- Třetí vlastnost: S tužkou máme vždycky možnost použít gumu a vymazat, co jsme napsali špatně.

- Čtvrtá vlastnost: Na tužce není nejvýznamnější dřevo ani tvar, ale náplň uvnitř. Pečuj neustále o to, co se děje ve tvém nitru.

- Pátá vlastnost: Vždycky po ní zůstane čára. Stejně i ty bys měl vědět, že všechno, co v životě uděláš, zanechá stopu. Snaž se tedy být si vědom všeho, co děláš.

Převzato z www.vira.cz

J. C. Bermejo

„Další příběhy pro uzdravení duše“

MODLITBA

.....

Můžeme se k Bohu obracet stejně přátelsky a důvěrně, protože jsme jeho děti.

Modlitba je přirozeným výsledkem tohoto blízkého vztahu. Není to nic tajuplného ani ezoterického, nic, co se musíme naučit ve škole. Modlitba je rozhovor. Když umíme mluvit, dokážeme se i modlit. Samozřejmě se můžeme učit modlit lépe, stejně tak jako se učíme lépe hovořit.

.....

Uvažme, co udělal Ježíš, když ho jeho učedníci požádali „Pane, nauč nás modlit se“. Skutečně si tento židovský muž, který se modlil pětkrát denně, myslel, že jeho učedníci nevědí, jak se modlit? Těžko. Spíš chtěli poznat Ježíšův způsob modlitby. Proto je naučil modlitbu Otce náš, která je vzorem každé křesťanské modlitby.

Ježíšův způsob modlitby je důležitější než slova, která nás naučil. Osobně se známe s Bohem („naším Otcem“). Uctíváme ho („jenž jsi na nebesích“, „posvěť se jméno tvé“). Sdílíme s Bohem jeho přání („přijď království tvé“, „buď vůle tvá“). Žádáme jej o to, co potřebujeme („chléb náš vezdejší dej nám dnes“). Úpěnlivě ho prosíme o ochranu („vysvobod' nás od zlého“).

Tyto prvky modlitby pokrývají všechny typy lidské konverzace: sdílení zkušenosti, vyjádření díků, prosbu o pomoc, pláč v bolesti, žádost o odpuštění, vyjádření lásky, prost. společné prožívání času. To vše děláme, když se sejdeme se svými přáteli. Stejnou věc konáme, když se sejdeme s Bohem. Modlitba má mnoho podob: mystická modlitba, pobožnost, liturgická modlitba, posvátná četba, chvíle zjevujícího prohlédnutí za-

žitá v našem každodenním životě. To vše zahrnuje Ignácův pojem *conversar*.

To vše zamýšlí také pověstný výrok sv. Ignáce: „Hledat Boha ve všech věcech.“ Všemi věcmi je pro Ignáce celá škála lidského dramatu – naše vztahy, naše práce, naše úsilí i prohry, naše naděje a sny. Bůh může být nalezen v tom všem. Být nalezen neznamena intelektuální cvičení uvědomění si jeho božské

přítomnosti. Znamená to Boha do toho všeho zapojit, potkat ho, jednat s ním. To je záležitost rozhovoru – důvěrné rozmluvy a vzájemné spolupráce, které existují mezi členy rodiny, kteří se navzájem milují.

*David L. Fleming SJ Přeložil Petr
Havlíček SJ
Bulletin Jezuité č. 4/2013*

HUMOR A KŘEŠŤANSTVÍ

Mluví-li se o stavu humoru v Čechách, pak se trochu uštěpačně říká, že jste jedním z mála křesťanů, kteří se nežinývají veřejně projevovat smysl pro humor, dokonce se jím žijí. Co vy na to?

Já na to, že se humoru jako takovému dost křivdí. Už z té vaší otázky to vypadá, jako by se křesťan, pokud jde o humor, žinýrovat měl. Je zvláštní, že se věci, které jsou k zasmání, vždycky považují za něco méně hodnotného než věci vážné. Nad ničím se tak spatra neohrnuje nos jako nad zábavou. Podle mého názoru patří umění bavit lidí k těm nejtěžším disciplinám. A nejnevěděčnejším. Divák se dvě hodiny od plic směje, pak se obrátí k sousedovi a řekne: "To byla ale blbost, co?" Humor je zkrátka při srovnání s vážnými tématy na misce vah vždycky shledán lehčím. Za Shakespearovu nejlepší hru bude vždycky považován Hamlet, a ne Zkrocení zlé ženy, přestože obě hry jsou vynikající. Jenže ta první se dotýká otázky bytí a nebytí, smyslu existence, což jsou věci vážné. Člověk se rodí s pláčem a ani na smrtelné posteli to není k popukání, protože

stojíte tváří v tvář věčnosti, a to asi smích přejde. Ale jistě to neznamena, že by humor měl být něco, co by měl v sobě každý křesťan zadusit. Je to totiž dar - a dokonce velmi vzácný dar - a jako s takovým by s ním mělo být zacházeno. Měl by být opatrován a rozmnožován, a ne zakopán jako ty známé hřivny.

Křesťanům, nebo ještě konkrétněji katolíkům, přisuzují nevěřící málo smyslu pro humor. Dáváme jim k tomu příčinu?

Obávám se, že mnohdy ano. Snad to dělá někdy příliš přísné a kritické posuzování našeho okolí i to, jak snadno se křesťané nad některými věcmi pohoršují. A když pak otevřete křesťanskou příručku pro dívky a dočtete se, že křesťanské děvče by mělo rozhodně nosit spíš sukně než kalhoty, ale zase ty sukně ne moc krátké, pomáhá to opravdu vytvářet dojem, že co věřící, to suchar.

*Jako chinin do tropů (Marek Eben);
Humor a křesťanství (Marcela Kašpárková) z knihy "Deset vyznání"*

Vánoce – humor

K Vánocům jsem dostal brusle, hokejku a domácí vězení.

Na Vánoce jsme dostali jen malý smrček. Prodavač nás ujišťoval, že žádný strom neroste do nebe.

Vánoční dárky se dělí na dva druhy. Na ty, které se mi nelíbí, a na ty, které jsem nedostal.

Ze starých zvyků dodržujeme u nás v rodině ten, že se díváme dlouho na televizi.

Při nadílce bylo u nás veselo, protože nemohu u dárků rozvázat uzlíky a skoro brečím.

Bratrovi jsme koupili knížku, o které prodavačka říkala, že u ní přestane dýchat.

SJEDNOCENÍ POSTOJŮ PŘI MŠI SV.

Na přání čtenářů otiskujeme znovu tento článek, abychom si lépe zapamatovali a sjednotily postoje při mši sv.

Při společné správě farností Znojma je také příležitost sjednotit některé základní postoje při mši sv. v našich kostelích.

Jedná se o několik situací, kdy je k tomu jasný pokyn v Misálu:

Před evangeliem:

Zpívá-li se zpěv „Aleluja“, vstává se už při něm, a pokud se svátečně zpívá „Aleluja“ znovu i po evangeliu, posadí se až po skončení tohoto zpěvu.

Zpívá-li se před evangeliem obvyklá píseň, vstává se až na výzvu „Pán a vámi“ a pak se posadí hned po slovech „Chvála tobě, Kriste“.

Při obětování se vstává už k výzvě: „Modlete se, bratři a sestry...“ a dále stojí až do konce zpěvu „Svatý“.

Po zpěvu „Svatý“ si lid v lavicích podle zvyku klekne a setrvává v klečení až do modlitby „Otče náš“, (kdo nemůže dlouho klečct, po proměňování se může posadit). Kdo stojí mimo lavice, může si kleknout až na vlastní proměňování a pak se zase postavit, nebo zůstat trvale stát a jen se při proměňování hluboce sklonit.

Po sv. přijímání při výzvě: „Modleme se“ se všichni postaví a stojí přes požehnání až do odchodu kněze. Pokud jsou v neděli po modlitbě ohlášky, posadí se, a pak na výzvu: „Pán s vámi“ před požehnáním se znovu postaví.

Toto by mělo platit obecně všude. Zavedeme to od první říjnové neděle.

Mimo to může mít každé společenství v postojích **nějaké malé zvláštnosti**, podmíněné okolnostmi místa, které je třeba ctít, když do tohoto nám cizího prostředí přijdeme. Takovým prostředím

je např. kaple řeholních sester, mše sv. ve společenské místnosti penzionu pro seniory apod.

V některých kostelích v okolí Znojma je zavedeno společné stání hned po proměňování před modlitbou „Otče náš“, s tím také předpisy počítají, pokud není zvyk klečet.

Ve znojmských kostelích je také specifickým zvykem stání při průvodu přiná-

šení obětních darů před obětováním. Toto stání nemá opodstatnění v předpisech, ale může mít svůj smysl jako společná účast na obětních darech. Proto je můžeme také ve Znojmě o nedělích zachovat. Ve všední dny se lid hned po přímlovkách posadí, aby mohl zpívat zpěv k obětování.

P. J. Bartoš

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

U sv. Mikuláše

- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.
- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.

U sv. Kříže

- Od pondělí do soboty **v 7 h u Mnišek dominikánek je mše svatá** s možností účasti věřících.
- Každou neděli při mši sv. v 10 h u sv. Kříže program pro malé děti ve zpo- vědní kapli.
- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.
- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.
- Každý 2. čtvrtek v měsíci adorace od 17 do 18 h s modlitbou růžence za ochranu nenarozeného života.
- Každý pátek v 17 h v kostele sv. Kříže **mše sv.**

U sv. Václava

- Každé pondělí v 18 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.
- Každou středu v 18. h v kapli na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.
- Každý druhý pátek (jednou za 14 dní) v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.

U sv. Hippolyta

- Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv.

Pensionu na Vančurově ul.

- Každou sobotu v 9 h ve společenské místnosti mše sv.

V Nové nemocnici

- Každou sobotu v 14.30 h mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 736 523 600.

V novém domě U lesíka

- Každou středu po 2 týdnech ve 13.15 h mše sv.

PŘIPRAVUJE SE

- 1. 1. 2015 **Nový rok** – mše sv. jako na Boží hod.
- 2. 1. **první pátek** – od 15 h u sv. Kříže, výstav Nejsvětější Svátosti, sv. zpověď; v 17 h mše sv. a adorace se zpěvy z Taize.
- 3. 1. **první sobota** v 17 h **měsíční pout'** v Hl. Mašůvkách; autobus ze Znojma v 16 h.
- 5. 1. v 18 h v kostele v Hnanicích **Tříkrálový koncert** - vystoupí Znojemský komorní orchestr, sólisté a sbor od sv. Kříže. Srdečně zveme.
- 6. 1. **Zjevení Páně** mše sv. v 8 h u sv. Jana Kř.; v 16 a v 18 h u sv. Kříže s žehnáním vody, křídly, kadidla, náboženských předmětů, které je možné si přinést.
- 9. 1. v 17 h **mše sv. pro děti**.
- 11. 1. **Svátek Křtu Páně** – mše sv. jako v neděli; končí vánoční doba.
- 18. 1. v 15 h **měsíční modlitba** v Popické kapli

- 18. 1. v 18 h v kostele sv. Jana Kř. **ekumenická bohoslužba**.

- 2. 2. **Hromnice** – mše sv. v 8 h u sv. Jana Kř., v 18 h u sv. Kříže s požehnáním svící.

- 3. 2. Sv. Blažeje – mše sv. v 8 h u sv. Jana Kř., v 18 h u sv. Kříže se **svatoblažským požehnáním**.

- 5. 2. ve 20 h u sv. Mikuláše hodi- nová **adorace** před l. pátkem.

- 6. 2. **První pátek** – od 15 h adora- ce a sv. zpověď u sv. Kříže

- 7. 2. První sobota – v 17 h v Hl. Mašůvkách **měsíční pout'**, svatoblažej- ské požehnání. Autobus ze Znojma v 16 h.

- 11. 2. . **Marie Lurdské – den nemocných**; mše sv. v 8 a v 18 h v kostele sv. Alžběty u staré nemocnice; v jiném kostele mše sv. nebude.

- 15. 2. **Popeleční středa**, den přís- něho postu, **začíná postní doba**; mše sv. s udělováním popelce v 8 h u sv. Jana Kř., a v 18 h u sv. Kříže; v 19,30 h **kří- žová cesta** po městě, začíná na Marián- ském náměstí.

Pozvánka na 12. farní ples

Přímětická farnost si vás dovoluje pozvat na již 12. Farní ples, který se uskuteč- ní v pátek 6. února 2015 od 19:30 v Kulturním domě v Kuchařovicích (Znojemská ulice 207). K tanci a poslechu bude hrát skupina Víkend Hostěradice. Vstupné 100 Kč. Rezervace lístků v průběhu ledna na emailu ples@farnostprimetice.cz nebo tele- fonním čísle 724994191 (odpoledne+večer).

Bližší informace na plakátcích a na www.farnostprimetice.cz/ples

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontakt. adr. redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku od- povídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce.
Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 7.- Kč.
Tisk Tiskárna Wega, Znojmo
